

Als ik gevraagd wordt of ik kinderboekenschrijfster Veronica Hazelhoff wil interviewen, omdat ze een boek geschreven heeft over een jongen met reuma, gaan er direct allemaal radertjes draaien in mijn hoofd. Want tien jaar geleden mocht ik haar - speciaal voor kinderen met reuma - bij uitzondering interviewen over haar eigen reuma. Een boek over reuma schrijven lukte toen niet, omdat het te dichtbij kwam. Dus ja, ik wil haar graag interviewen, want ik ben benieuwd wat er in die tien jaar veranderd is.

Karin Beentjes

Ik ontmoet Veronica op een zonnige ochtend in haar kleurige tuin. Ik herken haar bijna niet. Van de foto van toen herinner ik me een grote, beetje strenge vrouw. Maar ze is nooit groot geweest en ze heeft nu eerder iets oma-achtigs. Ze blijkt inmiddels ook daadwerkelijk oma te zijn. Haar koelkast hangt vol met foto's van haar twee kleindochters. Veronica: "Ik vind het enig om oma te zijn. Ik geniet er zo van."

Dat genieten blijkt de kern te zijn van wat er de afgelopen jaren voor Veronica is veranderd: "Ik geloof dat ik het aan het leren ben: leven, genieten ook. Ik vind het wel goed zoals het nu is." Na een korte stilte vervolgt ze met enige verbazing: "En dat is best wel gek, want juist de laatste jaren heb ik veel reuma-ellende gehad. Ik heb lange ziekenhuisopnames achter de rug. Operaties. Alles ging kapot."

En toch doet dat er kennelijk niet werkelijk toe. Veronica: "Heel belangrijk is dat ik de afgelopen jaren een weg heb gevonden in mijn scheiding. Daar had ik tien jaar geleden erg veel pijn van."

Pijn en boosheid

Het is dan ook niet verwonderlijk dat in haar boek de fysieke pijn, Mister P(ijn), een gemeen zoontje heeft: 'Zoontje P'. Hij gaat over innerlijke pijn, over pijn bij ruzie en als je afscheid moet nemen. Veronica: "Ik moest een verhaal schrijven voor een vakantiebundel en opeens kwam hij zomaar mijn gedachten binnenwandelen: Jo-Jo, een jongen met reuma, met pijn en heel veel boosheid. Toen kon ik niet anders dan over hem schrijven. Ik had heel sterk het gevoel: nu moet ik het ook goed doen. Als het gaat over pijn, dan moet het óók gaan over hoe het voelt van binnen."

"Er zit heel veel van mezelf in Jo-Jo. Die knoopjes van je broek die je niet meer dicht krijgt, dat verbeteren niet om hulp vragen en ook ik heb die speciale schoenen heel lang uitgesteld. Maar ik ben het ook niet helemaal. Ik was al 25 toen ik reuma kreeg. Ik had zelf al een kind. En er is in de afgelopen

foto: Studio Kaastermans, Hilversum

jaren natuurlijk heel veel veranderd in de behandeling. Ik moest nog met mijn handen in het sodawater en in mijn nachtgewaad rust houden in bed. Nu gaat de chemie er direct in. Vergroeiingen komen steeds minder voor. Die hebben bij mij alle kans gehad."

Geen medelijden, niets zielig

Als ik haar terug geef dat praten over haar eigen reuma kennelijk geen probleem meer is, antwoordt ze dat ze het nu, na een aantal interviews, ook wel weer genoeg vindt: "Ik vind het gewoon niet zo interessant." De vraag wat ze dan wel interessant vindt, blijft door tussenkomst van de fotograaf in de lucht hangen. Maar het antwoord ligt eigenlijk voor de hand. Waar het werkelijk om gaat is wie ze is. De succesvolle schrijfster van talloze jeugdromans. De trotste oma van twee kleinkinderen. De vriendin waarmee je markten afstruint op zoek naar oude sieraden en hoeden. De vrouw die geniet van de zelfgezaaide bloemen in haar tuin. Los van de reuma is daar een gewoon en leuk mens. En daarin ligt ook de kracht van het boek. Van de pijn is een losstaand personage gemaakt, waar je een hekel aan kunt hebben. Zo blijft Jo-Jo een gewone en krachtige jongen. Geen medelijden, niets zielig. En dat is weer heel erg Veronica Hazelhoff.

“Toen Jo-Jo mijn gedachten binnen kwam wandelen, moest ik wel een boek schrijven over reuma en pijn”

Veronica Hazelhoff: “Ik moest een verhaal schrijven voor een vakantiebundel en opeens kwam hij zomaar mijn gedachten binnenwandelen: Jo-Jo, een jongen met reuma, met pijn en heel veel boosheid”

Over ‘Bezoek van Mister P’

In ‘Bezoek van Mister P’ vecht Jo-Jo tegen Mister Pijn, die hem gemeen lispelend zere enkels en dikke knieën bezorgt. Deze ongewenste indringer komt altijd ongelegen, maar als Jo-Jo moet voetballen is het extra vervelend:

‘Eigenlijk doet alles zeer hè? zei Mister P. De hele bliksemse boel. De ene keer voel je het hier en dan weer daar. En soms overal. Niet waar.

Dan doe ik er nog een schepje bovenop. Zal ik harder moeten werken. En misschien mag je dan niet meer keepen.

Daar was dat gemene lachje weer.

De rust was voorbij en Jo-Jo liep naar zijn nieuwe doel. Vandaag was niet raar lopen een hele klus.’

Jo-Jo wil blijven voetballen, maar makkelijk is dat niet. Simon, zijn voetbalvriend, steunt hem door dik en dun. Net als zijn nieuwe vriendin Lena, uit het asielzoekerscentrum. Zij heeft last van een andere pijn, van Zoontje P, van pijn bij ruzie en als je afscheid moet nemen. Misschien moet ze weer weg uit Nederland. Lena blijft! Lena

blijft! houdt Jo-Jo zichzelf steeds voor, want Lena snapt Jo-Jo. Ze is niet extra lief, ze heeft geen medelijden, ze doet gewoon tegen hem. En Jo-Jo wil niets liever dan een gewone jongen zijn.

Over Veronica Hazelhoff

In 1981 kwam Veronica's eerste boek 'Nou moe' uit. Het was het eerste deel van een drieluik over de eigenwijze Maartje. Latere boeken als 'Fenna' en 'Kinderkamp Utopia' lijken meer op detectives. Haar laatste boeken zijn 'Kat en Jong' en 'Bezoek van Mister P.' Veronica schrijft vooral over tieners, over hun relaties en hun gevoelens: vriendschap, verraad, liefde, verdriet en pijn. Gelukkig hebben ze allemaal een lichtpuntje, want ze houdt er zelf niet van als een boek slecht afloopt. Veronica ontving voor haar boeken al twee Zilveren en een Gouden Griffel. Dit jaar kreeg ze voor 'Bezoek van Mister P.' opnieuw een zilveren griffel. Ze is daarmee genomineerd voor de Gouden Griffel in oktober.

Ben je ook benieuwd naar 'Bezoek van Mister P.'? Schrijf dan een brief of stuur een tekening of mail waarin je vertelt waarom jij een kanjer bent, ook al heb je reuma of juist omdat je reuma hebt. Voor de spannendste en leukste inzendingen zijn vijf boeken beschikbaar! Mail naar inbeweging@reumabond.nl of stuur je tekening of brief vóór 1 september naar Reumapatiëntenbond, Postbus 1370, 3800 BJ Amersfoort t.a.v. Yvette van Stralen. Vergeet niet je naam, adres en leeftijd te vermelden! Kijk voor meer informatie ook op www.reumabond.nl of www.jeugdreuma.com.